

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, έφυγε άμέσως. Τόν ρώτησα άν θ' άνέθη άπάνω, μά μου έπτε πώς είνε βιαστικός, πολύ βιαστικός.

‘Ο Λεάνδρος βυθίστηκε σέ σκέψεις.

—‘Έστω, είνε κατόπιν. ‘Ισως αυτό είνε τό καλύτερο.

Καί συνέχισε αποφασιστικά:

—Ναί, ναί, καλύτερα ‘Ετσι. Καλύτερα... Κι' άν είνε γραφτό νά πεθάνη ή μητέρα μου, προτιμώ νά πεθάνη στά χέρια μου...

‘Η κατάστασίς μου κατά τίς έφτά ήμέρες ήταν πραγματικός κρίσιμη. Κινδύνεψα νά πεθάνω, έφτασα στά χείλη του τάφου.

‘Ο πυρετός μ' έξηνε. Παραμιλούσα, φωνάζοντας δυνατά, Στριφογυρίσα μ' άγωνία στό κρεβάτι μου...

‘Ο Λεάνδρος δέν έλειψε στιγμή άπό κοντά μου. Σέ μία στιγμή, μέσα άπό τό βόλωμα του πυρετού, τόν είδα νά κλαίη. Μά δέν του μίλησα. Δέν του είπα τίποτα... Βρισκόμουν σ' έναν άλλο κόσμο, δέν είχα αντίληψη του περιβάλλοντος...

‘Ο γιατρός έρχόταν δυο καί τρεις φορές τήν ήμέρα. Πολλές φορές ήρθε και τή νύχτα.

Καί μόνον όταν συνήραα, μόνον τώρα καταλαβαίνω τό ρικτό μαρτύριο του Λεάνδρου, κατά τίς άπαισιες αυτές ήμέρες.

‘Ένωείται ότι φρόντισε νά είδοποίηση τούς δικούς μου, έκτός τής μητέρας μου, πού ήταν άκόμα κρεθθατωμένη.

‘Έτσι δέν έλειψε κανείς άπ' τό πλευρό μου κατά τίς ήμέρες αυτές πού κυριολεκτικά έχαραπαύεσα.

‘Αλλά ό Θεός μέ λυπήθηκε.

Δέν μ' άφηρε νά πεθάνω.

‘Έπρεπε νά ζήσω. Για τό Λεάνδρο, χάριν τών γονέων μου.

(Πρόχρησε σημειώσεις του ‘Αρτέμη)

Νάμαι μόνος κι' έρρημος σ' ένα ξενοδοχείο τών ‘Αθηνών!... ‘Αρχίζω νά φοβάμαι ότι μέ κυνηγάει αυτή τή φορά ό ίδιος ό Θεός. Ναί, ό ίδιος ό Θεός, ή ίδια μου ή μοίρα, πού τόσο μέ βοηθούσε άλλοτε...

Κι' άν αυτό είν' αλήθεια, ή μοίρα μου έχει δίκη, γιατί τήν πρόδωσα. Θέλησα νά φανώ καλός, νά φανώ γενναίος. Κι' ή μοίρα μου μου γύρισε τίς πλάτες.

‘Ένω τοίμαξα τήν έκδικιά μου, ή γυναίκα μου—γράφω τή λέξι γυναίκα μου και ντρέπομαι—ή γυναίκα μου άρρώστησε βαρεία. Κι' έτσι βρέθηκε ξεσοπιτωμένος.

Δέν θέλω νά μένω σπίτι μου. ‘Η άρρώστειες μ' ένοχλούν και πρό πάντων δέν μπορώ νά τήν άκούω, δέν μπορώ νά βλέπω τό γυίο μου.

Θά πήγαινα νά μένω στήν Έπαιυ. Μά τή συζάθηκα κι' αυτή. ‘Όλα κεί πάνω μου είνε άποκρουστικά. Κι' αυτά τά έπιπλά μου φαίνεται πώς μέ κοροϊεύουν. Τό σπίτι αυτό είνε πειά τό σπίτι τής ντροπής και του έξευτελισμού για μένα και μόλις βρω ευκαιρία θά τό πουλήσω, μαζύ μέ τά έπιπλά του.

Καί τώρα ;... Τώρα περιμένω νά σηκωθή ή γυναίκα μου για νά βάλω σ' ένεργεια τό σχέδιό μου. Δέν θέλω νά ξαναδω κανένα πειά. Κι' ή καλύτερη λύσις θά ήταν άσοαλδς, άν ή γυναίκα μου πέθανε. Θά τής έκανα μία καλή κηδεία και κανένας δέν θά μάθαινε τή ντροπή μου και τό ρεζιλίη κι' μου. ‘Ένω τώρα, μέ τό χωρισμό, οι έχθροί μου θά βρουν ευκαιρία νά πουν πολλά εις βάρος μου. Θά γελάσουν και θά μέ χλευ-

άσουν. Παντρεύτηκα, έπήρα γυναίκα και τήν χώρισα... ΠΑΡ-ΘΕΝΟ! Αυτό είνε ή πιο μεγάλη ντροπή τής ζωής μου.

Μά θά τό καταπιώ κι' αυτό. ‘Όλα θά περάσουν. Γελά καλύτερα εκείνος πού θά γελάση τελευταίος. ‘Ηρθε ό καιρός νά ζήσω κι' έγω τή ζωή μου. Τόν έρωτα πού μου άρνήθηκε ή γυναίκα μου ή νόμιμη, θά τόν βρω άλλού.

Λεφτά!... Νά ή εύτυχία του κόσμου αυτού. Λεφτά!... Μέ τό χρυσάφι στό χέρι, αγοράζεις και θέσι στον παράδεισο άκόμα!...

Πήγα θές κι' έπισκέφτηκα μία γνωστή κυρία του καλού κόσμου. Νέα κι' άραία. Πρό όλίγου καιρού, ένα χρόνο πρό του γάμου μου, μου τό είχε πη καθαρά πώς όνειρεύεται νά γίνη κυρία ‘Αρτέμη. ‘Εγώ τήν άπέφυγα. Κι' όμως δέν μου κράτησε κακία. Μέ δέχτηκε πρόθυμα. Μούκανε ένα σωρό περιποιήσεις. Κι' όταν τής είπα πώς πρόκειται νά χωρίσω, μόνον πού δέν ρίχτηκε στήν άγκαλιά μου.

‘Η γυναίκα αυτή έξακολουθεί νά όνειρεύεται νά γίνη σύζυγος μου. Κολοκούθια!... Θά γίνη φίλη μου, γιατί έτσι μου άρέσει έμένα, γιατί έτσι ιουδρχεται ρολικά. Θά διασκεδάσω μαζύ της και θ' άποζημιωθώ για τά φαρμάκια πού μέ πότισε ή νόμιμη γυναίκα μου...

Τή λένε Κάτινα, μά τής άρέσει νά τήν φωνάζουν Κάτινα. Κι' αλήθεια, τής πηγαίνει θαυμάσια τό ξενοφώνο αυτό όνομα. Αυτή θά άναλάβη νά μέ παρηγορήσει. Αυτό είνε τό νέο μου σχέδιο. Κι' έπειτα θάρθουν άλλες κι' άλλες. Δέν χορτάσω τήν άγάπη, έκδικούμενος συγχρόνως τίς γυναίκες. Θά γίνω ό φίλος τους κι' ό κακός τους δαίμων συγχρόνως...

‘Η Κάτινα μ' άκούε μέ προσοχή όσο τής μιλούσα. Είχε καρφωμένα τά μάτια της άπάνω μου και ροφούσε τά λόγια μου, σάν γλυκό, σάν μεθυστικό σιρόπι.

‘Αρκει λοιπόν νά τελειώση ή ιστορία τής άρρώστειας τής γυναίκας μου και θά τελειώση. ‘Η θά πεθάνη ή θά γίνη καλά. Για μένα, και τό ένα και τό άλλο, είνε τό ίδιο. Για μένα είνε πεθαμένη. Κι' αυτή κι' ό γυίος μου δέν βρισκονται για μένα στον κόσμο αυτό. Πέθαναν, χάθηκαν, δέν ύπάρχουν...

Φωνάζω στον έαυτό μου:—‘Υπομονή!... Κουράγιο!... Είσαι νέος άκόμα για νά χαρής τή ζωή, για νά χορτάσης τήν έκδικη-σι και τόν έρωτα. Κουράγιο!...

Νόμισα στήν άρχή πώς ή Φλώρα—καταραμένο όνομα, πιο καταραμένης γυναίκας— δέν ήταν άρρωστη. Πώς όλη αυτή τήν ιστορία τής άρρώστειας της τή σκάρωσαν μαζύ μέ τό Λεάνδρο, έχοντας και τή βοήθεια της κυρά Μάρθας.

‘Η σκέψις αυτή μέ φρένιασε. Λίγο άκόμα και θά πετοόσα τήν άρρωστη έξω άπό τό σπίτι μου. Μά συγκατήθηκα. ‘Έτρεξα και ρώτησα τό γιατρό πού τήν είδε. Κι' ό ίδιος ό γιατρός μέ βεβαίωσε μέ τό λόγο τής τιμής του, ότι ή γυναίκα μου είνε πραγματικά άρρωστη σοβαρά.

‘Έτσι γλύτωσα άπό μία γκάφα.

Δέν θέλω νά νομίσω ή κόσμος πώς στήν ύπόθεσι αυτή ειμ' έγω ό φταίχτης. Θέλω νά πέση πάνω σ' έκείνη όλο τό βάρος, όλη ή εϊθύνη του χωρισμού μας.

Κι' δλ' αυτά, όχι γιατί λογαριάζω τόν κόσμο, ό, όχι... Στά παλιά μεν παπούτσια ή κοινωνία! Τήν πουλώ και τήν αγοράζω όταν θέλω, μέ τά λεφτά μου!...

Ναί, ναί, κανένας δέν ξέρει όσο έγω, τί δόναται έχει τό χρήμα. Είνε ένας μαγικός χρυσός μοχλός, που μπορεί νά μετακινήση, νά τραντάξη

‘Η Κάτινα μ' άκούε μέ προσοχή, όσο τής μιλούσα...

τὸν κόσμο· "Ἐχεις χρήμα; Ἔσαι δυνατός, εἶσαι ἕνας Θεὸς πάλιν στὴ γῆ. Δὲν ἔχεις; Ἔσαι σκουληκί. Αὐτὰ πὺλ λένε, πὺλ ἔχουν καὶ οἱ πλούσιοι τὶς σκοτούρες τους, εἶνε λόγια τῶν φτωχῶν. Τὰ λένε, γιὰ νὰ παρηγοροῦνται. Τὰ γράφουν ἀκόμα οἱ φτωχοὶ γραφίδες στὰ βιβλία τους. Γράφουν πὺλ δὲν ὑπάρχει πὺλ ἡσυχία καὶ πὺλ εὐδαιμονία ζωῆ, ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ φτωχοῦ. Τὶ ψέμμα!... Κι' ἡ ζωὴ τοῦ πλουσίου; Τὴν παρουσιάζουν γεμάτη ἔγνοιες, σκοτούρες, φροντίδες καὶ λύπες... Ψέμμα! Ψέμμα ἀνόητο, καμωμένο γιὰ ψευτοπαρηγοριὰ τῆς φτωχολογίας...

"Ἐγὼ εἶμαι πλούσιος καὶ πιστεύω στὸν πλοῦτο μου. Καὶ τὸν πλοῦτο αὐτὸ θὰ τὸν χρησιμοποῖσω, σάν ἕνα φοβερὸ ἔπλο, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου. Καὶ νὰ δοῦμε ποῖος θὰ νικήσῃ. Νὰ τὸ δοῦμε...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Δεσφύρου Ἀρτέμη)

"Ἀπὸ σήμερον θ' ἀρχίσω νὰ κρατῶ Ἡμερολόγιο. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐμπιστεύομαι σὲ κάποιον τὶς μυστικές μου σκέψεις, τοὺς πόνους καὶ τὶς ἐλπίδες μου. Σὲ ποῖον ἔμοιας νὰ ἐκμισθηρεῖται, ὅτι κρύβω στὴν καρδιά μου;

Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ καταφεύγω στὸ Ἡμερολόγιο αὐτό. Τὸ ἀμυχο, λευκὸ χαρτί θ' ἀρχίσω νὰ δέχεται ἀπὸ σήμερον τοὺς πὺλ κρυφούς μου λογισμούς. Στὸ Ἡμερολόγιο αὐτό, θὰ κλεισὸν τὸν ἑαυτό μου. Θὰ γίνῃ μιά δεύτερη καρδιά γιὰ μένα...

Νὰ λοιπόν... Ἡ Φλώρα μου εἶνε καλύτερα. Ὁ μεγάλος, ὁ ἀμεσὸς κίνδυνος πέρασε. Ὁ ἴδιος ὁ γιατρός με βεβαίωσε ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβοῦμαι πειὰ...

Θέω μου, πόσο μ' ἀνακούφισε αὐτό!...

Εἶχα φοβηθῆ πολλὴ γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μου. Ἄν ἡ Φλώρα ἐπάβαινε τίποτα, θὰ πέθανε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου, θὰ

μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσω στὸν κόσμο αὐτό. Μαζὺ με τὴν ἀγαπημένη μου παιδί, χωρὶς αὐτή, ὅστε στὸν παράδεισο. Ἡ Φλώρα εἶχε κρυστολόγησε τὴ νύχτα, πὺλ συνέβησαν τὰ ἀπαίσιμα γεγονότα τῆς ἐπαινώσεως, τῆς νύχτας πὺλ ἔσωσα ἀπὸ τὴν σατανικὴ πλεκτηνὴ τοῦ πατέρα μου. Ἐπὶ ἡμέρας ὁ πυρετὸς τῆς δὲν κατέθηκε κάτω ἀπὸ τοὺς 40 βαθμούς. Ὁ ἴδιος ὁ γιατρός φοβήθηκε γιὰ τὴν ζωὴ τῆς, γιὰτὶ ἦταν πὺλ ἐξαντλημένη.

Μὰ ὁ Θεὸς μὰς λυπήθηκε. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς ἱκεσίες μου καὶ δὲν ἄφησε νὰ πεθάνῃ, ἡ μόνη γυναίκα πὺλ ἀγάπησα στὸν κόσμο, ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀγάπη μου.

Τώρα ἡ ἀγαπημένη μου, εἶνε καλύτερα.

Κάθε ἀμεσὸς κίνδυνος ἐπέπαρε.

Τώρα μόνον ἀπὸ τὸν πατέρα μου φοβοῦμαι.

Μὰ τί θὰ μπορῶ νὰ κάμῃ; Θὰ ζητήσῃ διαζύγιο; Τόσο τὸ καλύτερο. Ἡ Φλώρα θὰ ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ θὰ γίνῃ γυναίκα μου. "ὦ, ναί, γυναίκα μου!...

Τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου.

Ζῶ μόνον γι' αὐτή.

Εἶμαι εὐτυχής, δταν ἀναπνέω τὸν ἀέρα πὺλ κι' αὐτὴ ἀναπνέει.

Ψιθυρίζω τ' ἄνοιμα τῆς σπέρσεως μου...

Ψιθυρίζω τ' ἄνοιμα τῆς σπέρσεως μου...

Τὴν ἀγαπῶ, γιὰτὶ εἶνε καλή.

Τὴν ἀγαπῶ, γιὰτὶ εἶνε ὡραία, σάν τοὺς ἀγγέλους τοῦ καλοῦ Θεοῦ...

Τὴν ἀγαπῶ, γιὰτὶ ὑπόφερε τὰ πάνδεινα κοντὰ στὸν πατέρα μου...

Τὴν ἀγαπῶ, γιὰτὶ δέχθηκε νὰ θυσιαστῇ, χάριν τῶν γονέων τῆς...

Τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺλ τὴν εἶδα.

Πήγαινα νὰ δῶ τὴν μέλλουσα μητέρα μου, θυμάμαι. Καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕναν ἄγγελο, κι' ἐμάντευσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ μυστικὸ τῆς, τὴν ἀπόκρυψη τραγωδίας τῆς, τὸ μεγάλο τῆς πόνου.

"Ἄν ὁ πατέρας μου τῆς φροντίζαν με καλωσύνη, ἂν ἡ Φλώρα ὑπέκυπτε στὴ μοῖρα τῆς, τότε θάπνινα μέσα μου τὸ αἰσθημὰ μου καὶ δὲν θὰ μιλούσα. Θάταν γιὰ μένα ἡ μητέρα μου, ἡ σεβαστὴ κι' ἀγαπητὴ μου μητέρα καὶ τίποτε περισσότερο. Μὰ τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ φοβόμουν καὶ τὰ ἐλπίζα συγχρόνως.

"Ὀχι, ὄχι... Δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ἡ Φλώρα εἶνε ἡ θική καὶ περήφανη. Δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ γιὰ σύζυγο τῆς ἕ-

ναν ἀνθρώπο βίαιο καὶ βάνουσο, σάν τὸν πατέρα μου. Ἀντιστάθηκε, ἀγωνίστηκε, ὑπόφερε. Πόνεσε πολλὸ, ἔχισε ποταμούς δακρύων, μὰ δλους αὐτοὺς τοὺς σπαρμαγμούς θὰ τοὺς στεφανώσῃ στὸ τέλος ἡ εὐτυχία.

"Υπάρχει ἕνας Θεὸς ἐκεῖ ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς, πὺλ βλέπει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πλάσματά του, πὺλ κρίνει, ἀποφασίζει, δικάζει καὶ καταδικάζει.

Ἡ Φλώρα γεννήθηκε γιὰ τὴν εὐτυχία, γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ θὰ τ' ἀπολαύσῃ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ στὴ ζωὴ τῆς. Ἀρχισε με δάκρυα. Μὰ δὲν εἶνε μακρὰ ἡ ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ, ἡ ἡμέρα τῆς χαρᾶς.

Θὰ παντρευτῶ τὴ Φλώρα.

Θὰ γίνῃ γυναίκα μου κι' ἄς ἔχω ἐναντίον μου τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κόσμο ὅλο. Ἄλλὰ γιὰτὶ τὸν κόσμο ὅλο; Ἡ κοινωνία θα κοινοπολιτεῖ εἰς βάρος μας, ἀλλὰ καὶ θὰ μὰς δικαιολογήσῃ. Εἴμαστε νέοι, ἀγαπίοιμασε...

Θὰ μ' ἀποκηρύξῃ ὁ πατέρας μου, τὸ ξέρω. Μὰ εἶμαι νέος, εἶμαι αἰσιόδοξος. Θὰ ἐργασθῶ, θὰ κάμω περιουσία. Ἡ σκέψις ὅτι ἐργάζομαι γιὰ τὴ Φλώρα, θὰ μοῦ δινῇ δυνάμεις, θὰ μ' ἐνισχύσῃ...

Δὲν τὰ θέλω τὰ χρήματα τοῦ Ἀρτέμη. Εἶνε χρήματα κερδισμένα με ἀνήθικα μέσα. Πόνεσαν πολλοί, ἐπέπαισαν, ἐδυστύχησαν, κατεστράφησαν, γιὰ νὰ βυθισθῇ ὁ πατέρας μου στὸ χρυσάφι. Ἀδιαφοροῦ λοιπὸν γιὰ τὰ πλοῦτῃ του. Ἀδιαφοροῦ γιὰ τὴν ὄργη του. Δὲν με θέλει γιὰ παιδί του; Δὲν τὸν θέλω γιὰ πατέρα μου. Κι' ἂν βραδίει τὴ δύναμὶ τοῦ στὰ πλοῦτῃ του, θὰ τοῦ ἀποδείξω πὺλ ὑπάρχει κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ χρήμα, τὸ χρήμα τὸ ἀνήθικα κερδισμένο...

Ἀὐτὲς τὶς ἀποφάσεις ἔχω πάρει.

Τίποτε δὲν θὰ μπορῶ νὰ με κἀν ν' ἀλλάξω γνώμη.

"Ἀγαπῶ τὴ Φλώρα καὶ θὰ τὴν κάμω γυναίκα μου, τὸ ὀρκίζομαι αὐτὸ στὸ Θεό, πὺλ με βλέπει τὴ στιγμή αὐτὴ καὶ ξέρει τί γίνεται στὸ πνεῦμα μου καὶ στὴν καρδιά μου...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλύτερα, μὰ εἶμαι τρομερὰ ἐξαντλημένη. Ὁ πυρετὸς μ' ἔχει κατατῆσει σάν φάντασμα. Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. "Ἐστὶ ὡρες μου περιῶν μονότονης, θλιβερῆς, γεμάτης ἀνία...

Κι' αὐτὸ τὸ διάστημα με κουράζει.

Εὐτυχῶς κοιμάμαι πειὰ ἡσυχία, ἐνὸς ὡς προχθὲς ἀκόμα, ὁ ὕπνος μου ἦταν μαρτυρικός, ἀπαίσιος, γεμάτος ἐφιάλτες. Ἀργούσα νὰ κοιμηθῶ. Κι' ὅταν πειὰ κουραζόμουν κι' ἐκλείναν τὰ βλέφαρά μου, τινάζομουν κάθε τόσο ἐντρομή. Αὐτὸ συνέβαινε ἑξ-ἑπτὰ φορές ὡς τὸ

...Κοιμάμαι πειὰ ἡσυχία, ἐνὸς ὡς προχθὲς ἀκόμα, ὁ ὕπνος μου ἦταν μαρτυρικός...

πρῶτῃ καὶ με τοσάκιζε, μ' ἐξενηύριζε, μ' ἔκανε πτώμα...

"Ἡμουν βαρεῖα ἀρρωστὴ κι' ὅμως δὲν πέθανε.

Γιατὶ, Θεέ μου; Ποιὲς εἶνε ἡ βουλὴ σου ἡ ἀνεπιχειρήσιμη;

Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω. "Ἐστὶ θὰ τελειωνά τὰ βάσανά μου, μιά γιὰ πάντα. Ἐνὸς τώρα; Τώρα;...

Τὶ δυστυχίες καὶ τί πίκρες με περιμένουν ἀκόμα;

"Ὁ Ἀρτέμης ἀδημονεῖ, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, καιροφυλακτεῖ, ἐτοιμάζει τὴν ἐκδίκησίν του. Κι' ἡ ἐκδίκησίν του θὰ εἶνε σκληρὴ, θὰ εἶνε ἀπάθρηπη αὐτὴ τὴ φορὰ.

"Ἐμαθε πὺλ εἶμαι ἀρρωστὴ κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἐφυγε γιὰ νὰ γυρισθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὸ κακὸ. Μόλις μάθει πὺλ εἶμαι καλύτερα—καὶ θὰ τὸ μάθῃ γρήγορα—θὰ ἐνοκήσῃ ἐδῶ σάν καταγίς, σάν πνεῦμα ὀλέθρου καὶ συμφορᾶς...

Ναί, ναί, δὲν εἶμαι καθόλου ἀσφαλῆς ἐδῶ μέσα.

Πρέπει νὰ φύγω. Πρέπει νὰ πάω κοντὰ στοὺς δικούς μου.

Ἡ μητέρα μου εἶνε καλὰ πειὰ. Τὰ ἔμαθε ὅλα. Κι' ἔστρεψε νὰ με δῇ τρομαγμένη, ἀναστατωμένη. Ριχτήκα στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τῆς μίλησα καθαρά. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἔφερε καμιά ἀντίρρηση. Κατάλαβε πὺλ τὸ κακὸ εἶνε ἀθεράπευτο, πὺλ ἡ κωμῶδία αὐτὴ πρέπει νὰ τελειώσῃ.

—Πρέπει νὰ ρθῶ στὸ σπῆτι, τῆς εἶπα. Ἐδῶ δὲν εἶμαι καθόλου ἀσφαλῆς.

"Ἔσκιψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μοῦ ἀπάντησε, κλαίοντας:

—Κατὸ δ,τι σὲ φωτίσει ὁ Θεός, κόρη μου.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ, μαζὰ, πρὶν ἐκείνοιο γυρισεῖ.

—Δὲν θὰ τὸν ἐξαγριώσῃ περισσότερο αὐτό, παιδί μου;

(Ἀκολουθεῖ)